

Förtård af sorg, och tung af år,
 Och tryckt af olycksöden,
 Jag usle här på stranden går,
 Stålig efter döden.

GS 242

Den Gamle

Krigaren.

 Stockholm, 1826.

Tryckt i Wennerlundska Boktryckeriet.

Det war i Saimen på en ö,
Dit sållan någon lännder,
Förutan Måsar ur den sjö,
Som stormar wid dess stränder.

Der fann jag gömd en gammal Man
Ifrån en werld, hwars dårar
Bespotta bygd, som ej är grann,
Och le wid uflas tårar.

Han gick der, suckande och stum,
På mörka öde ställen:
Der våg på våg med bån och stum
Sig tumlade mot hållen.

Det syntes på hans wifna kind
En banad våg för tåren;
Och kulen flågtade en wind
De glesa silfwerhåren.

O kom, min Selma! sjung med mig
Hans sorgeliga öde:
Och stönt, ditt öga fukte sig!
Och ömt, ditt hjerta blödde!

Jag war, han sade, i min tid
Soldat med mod i barmen:
Jag kom från Balkiala strid
Med denna lama armen.

Jag fick en Stjerna på mitt bröst:
Men usel är den åra,
Att sjuk och glömd i lifwets höst
Med swält en Stjerna bära.

Dock satt jag på min tröstel nöjd;
En jag en Dotter ägde,
Som i mitt sinne werldens fröjd
Och statter öfwerwågde.

Hon war min tröst i plågans stund:
Jag såg från hennes öga
I hennes söna hjertas grund;
Och lände plågan söga.

Men äfwen hon, mitt enda stöd;
 Ifrån mig ryckas stulle!
 Åh! Himlen henne blomstra böd
 Uppå en stormig fulle.

Det war en aften: Solen log
 Ännu i nedergången;
 Och vinden öfwer watten drog
 Sin anda sista gången.

Min dotter öfwer fjården for;
 För att på Kyrkogården,
 Der hon försvinna sett sin Mor,
 Besöke den enkla wården.

Hon wandrade med sorgsen gång
 Den likbesädda dalen:
 I det sin ömma klagosång
 Begynte Nättergalen.

Wid Modrens kors hon tankfull stod,
 Och ned sitt hufvud böjde:
 Ur ögat brast en tåreflod,
 Och suckar bröstet höjde.

Der kom en Främling gåendes,
 Så skön i ungdoms wåren;
 Och till en ros förwandlades
 På Glickans kinder tåren.

Hon blef så brydd; och wille gå.
 Han henne tog wid handen;
 Och bad så ömt, att följa så.
 Hon teg; och gick till stranden.

Han frågte henne, hwem hon war?
 Hon i sin oskuld sade:
 Att hon en gammal sjuklig Far
 Och blott en koja hade.

Hans hjerta hoppade allt mer:
 Hon talte ej för gråten.
 Han såg på henne: Hon såg ner.
 De satte sig i båten.

Jag stod, som en bekymrad Far,
 Och såg dem framom stegen.
 Jag rodnade, att se en karl
 Med henne så förtrogen.

Jag ropade: hon är förförd! —
 Och sjönk af smärta neder;
 Men fann, till glädjetårar rörd,
 En Man af dygd och heder:

En Ädling, sina Bønders Far,
 Som, stolt utaf det låfvet,
 Ej kröp, och Kungafåpet bar
 I trapporna af Hofwet.

Han hade gått, ej för att mildt
 Ett vårlöst djur förfölja;
 Men att i kajan helsa mildt
 De usle, som sig dölja:

Då med sin sorgsna menlöshet
 Min dotter honom rörde;
 Och hit, der jag min enslighet
 Fördref med suckar, förde.

Han kom, liksom en Ängel för
 Till Patriarkens hydda,
 Så mild, till denna låga dörr,
 Mig arme att bestydda.

"O lemna denna öde strand
 "Och blif min Far!" — han sade.
 Af glädje stum, uti hans hand
 Min dotters hand jag lade.

Glad såg jag, trötte wandringsman,
 För mig i lifvets öken
 En astonrodnad, som upprann
 Så skön på dagens töken.

Men o! hur sweet det skimret mig!
 O mina glädjetårar!
 Hur hastigt de förbytte sig
 I bittra sorgetårar!

En Korps bedröfweliga röst
 För bröllopet oss stråmde.
 Mitt fordom icke fega bröst
 Jag wet ej hwad som klåmde.

Allt sannades för wål, för wål!
 O we den arma bruden!
 Hon stod, så ångstig i sin själ,
 Och stalf i bröllopsstruden.

Hon såg med tårar ut åt sjön:
 Det syntes ingen brudgum.
 Hon sprang från håll till håll fring ön;
 Der kom ej någon brudgum.

Det hwen; det mörknade i styn;
 Det blef ett Herrans måder.
 Vi sågo — o en sorglig syn
 Af sönderslagna bräder!

"O Herre Gud!" — min dotters skref.
 Der låg en hatt i sanden.
 "O Herre Gud!" — hon warde så blef.
 Der flöt en död till stranden.

Försträckt, hon på den döda såg,
 Och mot min arm sig stödde:
 Sin brudgum i den döda såg —
 Och drog en suck — och dödde.